

Det sidste ord

Professionalisme

TEKST: KIRSTEN HYLDGAARD, LEKTOR PÅ DPU

Præstekjolen har noget for sig. Den tanke kan man i hvert fald godt få, når man underviser ved universitetet. Der er sikkert mange grunde til, at præstekjolen, denne 500 år gamle borgerdragt, har overlevet, når nu den i dag har den stik modsatte status af den oprindelige, altså kun bæres af ordinerede præster ved særlige lejligheder. Den velkendte grund er selvfølgelig, at kjolen tildækker præstens særegne kropslighed og smag i forhold til påklædning. Privatpersonen er tildækket, fordi irrelevant, sågar forstyrrende. Menigheden kan kun holde øje med, om præsten har husket at pudse sko i dagens anledning.

Som underviser kan man godt savne en sådan dragt. Den kan som enhver anden uniform befordre det professionelle. Præsten forkynder evangeliet, underviseren udlægger dagens tekst. Man skal som underviser lede de studerende hen til sagen. I begge embeder handler det om noget andet og mere end forholdet mellem præst og menighed, underviser og studerende, nemlig sagen.

Professionalismens afprivatisering er ikke blot påkrævet, men kan forekomme at være en personlig lettelse. Man kan iklæde sig en imaginær præstekjole, træde ind i undervisningslokalet og næsten bogstavelig talt have lagt ens personlige fortrædeligheder bag sig. Disse har status af at være private i kraft af ikke at vedkomme undervisningens sag. Undervisning handler ikke om 'mig', og 'mine' bekymringer og skuffelser vedkommer ikke de studerende. At offentliggøre sådanne kan være upassende, nærmest blufærdighedskrænkende.

Undervisning kan af den grund forekomme at være en art helle, fordi den handler om den fælles sag. Og formentlig derfor dukker begrebet ensomhed sjældent om overhovedet op i pædagogiske sammenhænge. Til forskel fra kollegiale sammenhænge, hvor den narcissistiske, imaginære rivalisering så ofte blokerer for fællesskabet omkring en sag.

Man er netop såvel professionel som pædagogisk, når man ikke gør sig selv til sagen. Man kan minde sig selv om, at pædagogen i det antikke Grækenland var navnet på den slave, der førte barnet hen til lærdommen, hen til skolen. Pædagogen er ikke sin egen herre, men et redskab for den Anden, kræver ordination, autorisation for at kunne udlægge dagens tekst. ■